

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Tomáše Novosada a soudců JUDr. Veroniky Křesťanové, Dr. a JUDr. Heleny Karetové ve věci žalobce: MUDr. M [redacted] H [redacted] nar. [redacted] bytem v [redacted] zast. JUDr. Jaroslavem Svejkovským, advokátem se sídlem v Plzni, Kamenická 2378/1, proti žalované: BORGIS a.s., IČO: 00564893, se sídlem v Praze 2, Slezská 2127/13, o uveřejnění odpovědi, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 15. dubna 2016, č. j. 22 C 300/2014 – 83,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku I. mění tak, že se zamítá žaloba se žádostí, aby žalovaná uveřejnila v deníku „novinky.cz“ odpověď tohoto znění: Odpověď MUDr. M [redacted] H [redacted] na článek uveřejněný v internetovém zpravodajství novinky.cz ze dne [redacted] s názvem [redacted]. V deníku novinky.cz byl dne [redacted] uveřejněn článek [redacted], zde jsou uvedena skutková tvrzení, která se dotýkají cti a důstojnosti a soukromí mé osoby. Nenechal jsem [redacted] a též není pravdou, že jsem jej „ani neviděl, natož, abych ho vyšetřil“. Zádného šlendriánství jsem se nedopustil. V předmětné věci jsem zpracoval znalecký posudek na základě opatření Policie ČR, a to po vyšetření posuzované osoby dne [redacted] doplněk znaleckého posudku jsem provedl dne 18. 7. 2014, na základě žádosti policie ze dne 17. 7. 2014. Nebylo mi uloženo, abych posuzovanou osobu znovu vyšetřil, vyžádal jsem si k tomu lékařskou zprávu z [redacted]. Při jednání Okresního soudu Plzeň-město dne 6. 10. 2014, k němuž jsem byl předvolán s odkazem na předmět jednání – znalecký posudek z 12. 5. 2014, jsem uvedl, že je třeba opětovně vyšetřit jmenovaného, uvedl jsem dále, že bez vyšetření a při odkazu na původní znalecký posudek a na lékařské zprávy i o [redacted]

setrvávám na závěrech znaleckého posudku. Není pravdou, že bych „vůbec nekontaktoval [redacted] a napsal posudek od stolu“. MUDr. M. [redacted] H. [redacted] znalec v oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie.

- II. Žalobce je povinen zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů částku ve výši 3.200 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se žalobou domáhá po žalované jako provozovateli zpravodajského portálu Novinky.cz (dále pouze „Novinky.cz“) uveřejnění odpovědi ve znění specifikovaném v petitu žaloby. Žalobce je znalec, o němž byl uveřejněn [redacted] na Novinky.cz článek s názvem „[redacted]“, ve kterém bylo informováno o správním řízení vedeném vůči žalobci, které může skončit [redacted]. Řízení u Krajského soudu v Plzni skončilo rozhodnutím, podle kterého bylo řízení zastaveno pod SPR 2342/2014 – 74, skutek popisovaný v napadeném článku se nestal a rozhodnutí nabylo právní moci 21. 2. 2015. Z tohoto důvodu byla podána žádost o uveřejnění odpovědi dle zákona č. 46/2000 Sb. (dále pouze „tiskový zákon“). Žalobce vyzýval žalovanou k uveřejnění odpovědi, ta však na výzvu nereagovala.

Dle žalované je žaloba nedůvodná. Skutečně došlo k uveřejnění informací obsažených v článku, jedná se však o informace pravdivé. Rovněž je názoru, že na internetové zpravodajské servery se tiskový zákon nevztahuje, nejde totiž o periodický tisk.

Soud I. stupně rozsudkem v záhlaví uvedeným výrokem I. uložil žalované povinnost uveřejnit v následujícím vydání „deníku“ novinky.cz, a to nejpozději do 8 dnů od právní moci rozsudku, odpověď ve znění uvedeném v tomto výroku, výrokem II. zamítl žalobu v části požadující v textu „omluvy“ (správně odpovědi – pozn. odvolacího soudu) větu: „Není zahájeno správní řízení u Krajského soudu v Plzni, které může skončit [redacted]“, a výrokem III. uložil žalované zaplatit žalobci na nákladech řízení částku ve výši 15.552 Kč. Takto rozhodl soud I. stupně na základě skutkových zjištění a právní argumentace uvedených v písemném odůvodnění napadeného rozsudku, na něž se pro stručnost poukazuje.

Rozsudek soudu I. stupně napadla v rozsahu výroku I. a III. včasným a přípustným odvoláním žalovaná. Soud I. stupně dle ní nepřihlédl k jí tvrzeným skutečnostem, nepřipustil navržené důkazy a věc především nesprávně právně posoudil. Požadovaná odpověď dle žalované nevyhovuje požadavkům tiskového zákona, když v textu odpovědi jsou zahrnuty obecné úvahy žalobce a tvrzení, o kterých předmětný článek neinformoval. V článku popisovaná událost je tak zkreslována ve prospěch žalobce. Žalovaná nesouhlasí se soudem I. stupně, že tiskový zákon by se měl vztahovat rovněž na internetová média, když odkazuje na judikaturu, ve které bylo opakovaně rozhodnuto, že se tiskový zákon na internetové zpravodajství nevztahuje. Nadto dodává, že v rozsudku jí bylo uloženo zveřejnit odpověď v deníku „novinky.cz“, avšak „novinky.cz“ deníkem ve smyslu tiskového zákona nejsou. S ohledem na výše uvedené žalovaná navrhuje, aby odvolací soud změnil rozsudek soudu I. stupně tak, že žalobu v napadeném rozsahu zamítne a přízná žalované náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Žalobce s odvoláním nesouhlasí, rozsudek soudu I. stupně považuje za věcně správný. Závěr o nemožnosti vztáhnout tiskový zákon na internetové zpravodajství by byl formalistický, v době přijetí tiskového zákona ještě nebylo internetové zpravodajství plně rozvinuté, internetové zpravodajství je třeba podřadit pod režim tzv. „jiných tiskovin“ dle ust. § 3 písm. a) tiskového zákona, a právo na odpověď tedy dle názoru žalobce lze uplatnit rovněž v případě zásahu do osobnosti výrokem uvedeném v internetovém zpravodajství. Navrhuje, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v odvoláním napadené části jako věcně správný potvrdil a přiznal mu náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek v mezích podaného odvolání (§ 212 a § 212a o. s. ř.), jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že odvolání je důvodné.

Odvolací soud již opakovaně uzavírá, že internetové zpravodajství resp. prostřednictvím internetu šířená sdělení nespádají pod režim tiskového zákona. Ten podle svého ust. § 1 upravuje některá práva a povinnosti vydavatelů a dalších fyzických a právnických osob v souvislosti s vydáváním periodického tisku, přičemž podle ust. § 2 odst. 1 se zákon vztahuje na periodický tisk vydávaný nebo šířený na území České republiky. Periodickým tiskem jsou pak dle ust. § 3 písm. a) tiskového zákona noviny, časopisy a jiné tiskoviny vydávané pod stejným názvem, se stejným obsahovým zaměřením a v jednotné grafické úpravě nejméně dvakrát v kalendářním roce. Vydavatelem je dle písm. b) téže normy fyzická osoba nebo právnická osoba, která vydává periodický tisk.

Jakékoli internetové stránky resp. obsah v nich se nacházející (ať už zpravodajského či jiného typu) evidentně nejsou periodickým tiskem, nelze hovořit o tom, že tyto stránky jsou „vydávány“, že jde o noviny, časopisy či jiné tiskoviny. Provozovatelé stránek nejsou vydavatelé, nevztahuje se na ně např. povinnost týkající se povinných údajů (§ 8), povinných výtisků (§ 9) apod., a tudíž ani povinnost uveřejnit odpověď či dodatečné sdělení (§§ 10 a 11). Nepřípadá v úvahu ani rozšiřující výklad norem tiskového zákona, který by měl vést k jejich aplikovatelnosti též pro sdělení na internetu, neboť zákon hovoří jasně a byl přijat dne 22. 2. 2000, tedy v době, kdy již mnohé tzv. zpravodajské servery existovaly. Přesto zákonodárce tiskový zákon na prostředí internetu nevztáhnul.

Zákonodárce tiskovým zákonem, kterým – a to je důležité - novelizoval i tzv. vysílací zákon (tehdy zákon č. 498/1991 Sb., později nahrazený nyní účinným zákonem č. 231/2001 Sb.), do našeho právního řádu zavedl jako nové instituty ochrany osob dotčených obsahem rozhlasového a televizního vysílání a obsahem periodického tisku (tedy obsahem tzv. starých médií) právo na odpověď a právo na dodatečné sdělení.

Ve vztahu k televiznímu vysílání tak, pokud jde o právo na odpověď, činil v souladu s požadavky vyplývajícími z článku 23 Směrnice č. 89/552/EHS ve znění Směrnice č. 97/36/ES (nyní nahrazeno článkem 28 Směrnice Evropského parlamentu a rady č. 2010/13/EU). Pokud jde o periodický tisk, český zákonodárce respektoval pouze doporučení v tomto směru obsažená v rezoluci č.(74)26 Výboru ministrů Rady Evropy o právu na odpověď, postavení jednotlivce ve vztahu k tisku přijatou dne 2. 7. 1974. Pro vysílání pak právo na odpověď plyne i z článku 8 Evropské úmluvy o přeshraniční televizi ze dne 5. 5. 1989 (v ČR publikována pod č. 57/2004 Sb. m. s.).

Ve vztahu k tzv. novým médiím (tedy prostředí internetu) a právu na odpověď se vyslovil nejprve Výbor ministrů Rady Evropy, a to v roce 2004 formou Doporučení (2004)16. Dne 20. 12. 2006 pak bylo přijato doporučení Evropského parlamentu a Rady č. 2006/952/ES. Obě tato doporučení jsou z doby po přijetí tiskového zákona. Na tato doporučení český zákonodárce doposud legislativně nereagoval. Zavedení práva na odpověď v prostředí internetu je tak doposud jen v rovině úvah de lege ferenda, nikoli v rovině úvah de lege lata.

I ze systematického a historického výkladu tak lze dovodit, že vůlí zákonodárce bylo vztahovat mj. i právo na odpověď pouze na tzv. stará média. Rozšíření na tzv. nová média lze tak uvažovat nikoli pouze rozšiřujícím výkladem, nýbrž až s případnou změnou právního řádu při zohlednění výše zmíněných doporučení č. (2004)16 a 2006/952/ES.

Institut odpovědi je dobře suplovatelný omluvou podle ustanovení občanského zákoníku vztahujících se k ochraně osobnosti a náhradě nemajetkové újmy.

Odvolací soud konečně, shodně se žalovanou, připomíná, že neaplikovatelnost tiskového zákona pro internetové zpravodajství soudní praxe opakovaně dovodila již v minulosti, jak to plyne z rozsudků zmiňovaných žalovanou v odvolání.

Ve světle všeho uvedeného byl proto rozsudek soudu I. stupně v napadeném rozsahu změněn postupem dle ust. § 220 odst. 1 písm. a) o. s. ř. tak, že žaloba o uveřejnění odpovědi byla v celém (zbývajícím) rozsahu zamítnuta.

Odvolací soud postupem dle ust. § 224 odst. 2 rozhodl rovněž o nákladech řízení před soudy obou stupňů, když v řízení plně úspěšné žalované náleží dle ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. jejich plná náhrada. Ta se skládá ze zaplaceného soudního poplatku za odvolání ve výši 2.000 Kč a režijních paušálů za 4 úkony právní služby (vyjádření k žalobě, jednání před soudem I. stupně, odvolání, jednání před odvolacím soudem) ve výši 300 Kč/úkon dle ust. § 2 odst. 3 vyhl. č. 254/2015 Sb. Celkem tedy žalované náleží náhrada nákladů řízení ve výši 3.200 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu I. stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má - li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud.

V Praze dne 19. ledna 2017

JUDr. Tomáš Novosad v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Abrahámová